

Arrest

nr. 232 179 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 november 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 25 november 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2017 wordt verzoeker die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf) geldig voor meerdere binnenkomsten van 9 september 2017 tot 9 september 2018.

Op 22 december 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van K. E. C.

Op 19 juni 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 september 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van K. E. C.

Op 18 maart 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 april 2019 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van K. E. C.

Op 9 mei 2019 biedt verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met K.E.C., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 19 juni 2019 delen verzoeker en mevrouw K.E.C. mee dat zij deze procedure wensen stop te zetten. Op 20 juni 2019 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen district Merksem om de verklaring van wettelijke samenwoning niet te registreren in het rijksregister.

Op 10 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 231 915 van 29 januari 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 25 november 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest van de Raad nr. 231 916 van 29 januari 2020 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 25 november 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 25.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : V. (...)

voornaam : G. (...)

geboortedatum : (...).1984

geboorteplaats : P. (...)

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25.11.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem ter kennis gegeven werden op 24.10.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende reeds drie maal een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 21 in kader van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met K. E. C. (...) °(...).1980, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 22.12.2017, werd op 19.06.2018 geweigerd, omdat betrokkene niet kan aantonen dat hij effectief een duurzame relatie onderhoudt met mevr K. (...). Deze weigering (bijlage 20) werd op 22.06.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 19.09.2019 diende betrokkene een nieuwe aanvraag in, opnieuw in functie van Mevr. K. (...). Deze aanvraag werd op 18.03.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 19.03.2019 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24.04.2019 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van Mevr K. (...). Deze aanvraag werd op 10.10.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.10.2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing, ingediend op 4.11.2019, heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Suriname wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met K. E. C. (...) °(...).1980, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende reeds drie maal een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn feitelijk aangehaald partnerschap met Mevr. K. (...), maar alle aanvragen werden geweigerd. Betrokkene kan namelijk niet aantonen dat hij werkelijk een affectieve relatie onderhoudt met Mevr K. (...). Het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als Mevr K. (...), kan niet beschouwd worden als afdoende bewijs van een effectieve parterrelatie met een duurzaam karakter. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Betrokkene diende op 9.05.2019 een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te Antwerpen met Mevr. K. (...). Op 19.06.2019 verklaarden betrokkene en Mevr K. (...) echter de aanvraag wettelijke samenwoning stop te willen zetten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkenes partner een kind heeft met een andere man, S. K. (...), waarvoor momenteel een aanvraag tot erkenning lopende is bij de Stad Antwerpen. Betrokkene is niet de vader van dit kind.

Betrokkene verklaart dat zijn broer V. W. (...) in België is. Betrokkenes broer verblijft legaal in België. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broer kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook

geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn ouders nog in Suriname wonen. In die zin vormt een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Hij werd door de stad Antwerpen nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in combinatie met de schending van de materiële motiveringsplicht en iuncto artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM

Eerste onderdeel.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dit artikel houdt echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen "maximum drie jaar" van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan driejaar kan bedragen. Het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van driejaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening moet nemen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 126.318).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Aan bovenvermelde vereisten is niet voldaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

In casu werd een inreisverbod van de maximumtermijn van drie jaar opgelegd om de reden dat verzoeker op illegale wijze in België verbleef, alhoewel hij reeds eerder door de Stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. En gelet op het belang van de immigratiecontrole is volgens de bestreden beslissing een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Er wordt nergens vermeld of rekening gehouden met het feit dat verzoeker sinds eind 2017 op legale wijze in het kader van gezinsherenigingsprocedures alhier verbleef, en amper enkele maanden illegaal

in ons land heeft verbleven. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen gevaar is voor de openbare orde.

Het is al te kort door de bocht om te poneren dat verzoeker niet getwijfeld heeft illegaal alhier te verblijven. Dit dient ernstig te worden gerelativeerd.

Er dient expliciet rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In casu werd geen enkele rekening gehouden met het zeer specifieke geval dat verzoeker slechts enkele maanden illegaal in België heeft verbleven. Hij heeft getracht om verblijf te bekomen via gezinshereniging met zijn vaste partner met wie hij nu al twee jaren samenwoont.

Het is volstrekt disproportioneel om een inreisverbod van maar liefst driejaar op te leggen, aan iemand die slechts enkele maanden illegaal heeft verbleven in België, temeer de verzoeker er alles aan heeft gedaan om zijn verblijf in orde te krijgen om zo bij zijn vaste partner te kunnen verblijven.

Het opleggen van een inreisverbod van driejaar is kennelijk onredelijk.

Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Doch zelfs als deze beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval dat verzoeker slechts enkele maanden in illegaliteit heeft geleven. In casu werd hier geen rekening mee gehouden, minstens wordt dit niet aangegeven.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11 Vreemdelingenwet samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel.

De beslissing stelt omtrent artikel 8 EVRM enkel het volgende:

“het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM te scheppen. Betrokkene diende op 9.05.2019 een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te Antwerpen met Mevr. K. (...). Op 19.06.2019 verklaarden betrokkene en Mevr. K. (...) echter de aanvraag wettelijke samenwoning stop te willen zetten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Echter is deze redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken kort door de bocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er van uit er geen sprake meer was van een relatie tussen beide partijen. Dit is echter onjuist. Ook na de stopzetting van de samenwoningplannen bleven de partners als koppel samenleven. Op het ogenblik van de bestreden beslissing waren partijen wel degelijk een koppel, zoals nu nog steeds. Er is echter wel degelijk sprake van een ware relatie. De samenwoning van de verzoeker en zijn partner wordt tevens niet betwist, dateert van november 2017 tot op heden.

Reden van het stopzetten van de wettelijke samenwoning heeft te maken met het feit dat de verzoeker op 5 juni 2019 bericht had gekregen dat zijn feitelijke relatie met E. K. (...) werd erkend en dat hij in het bezit zou worden gesteld van een F-kaart.

Artikel 8 EVRM beschermt het gezinsleven.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt

(...)

Het waarborgen van een recht op eerbieding van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Zoals reeds gemeld leefde verzoeker, in casu, reeds 2 jaar feitelijk samen met zijn partner.

Zij hebben een duurzame relatie en wensen deze relatie te officialiseren. Nogmaals dient eraan herinnerd te worden dat voorafgaand aan de bestreden beslissing de verzoeker nog steeds samenwoonde met E. K. (...) op haar adres als koppel, wat niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

De relatie dient evident beschermd te worden door artikel 8 EVRM.

Geen enkele inmenging kan in casu een rechtvaardiging vormen, gelet op het feit dat er absoluut geen legitiem doel voorhanden is om het openbaar gezag, noch een democratische samenleving te waarborgen. Verzoeker vormt geen gevaar voor de samenleving, noch heeft hij enig misbruik gemaakt van enige wetgeving.

Indien gekeken wordt naar de belangen van de Belgische Staat, dient opgemerkt dat verzoeker geen gevaar betekent voor de openbare orde. Verzoeker heeft zich steeds volledig geïntegreerd. Hij heeft zeer snel werk gevonden en kan onmiddellijk opnieuw aan de slag. Verzoeker heeft zich gedragen zoals het een betaamd burger behoort.

Verzoeker heeft afdoende elementen aangereikt waaruit het bestaan van een gezinsleven ex artikel 8 EVRM blijkt. Een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 EVRM is dan ook geschonden.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;*
- De materiële motiveringsplicht;*
- Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Artikel 8 EVRM.*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

Het is dan ook louter ten overvloede dat verweerder zal ingaan op de door verzoekende partij geuite kritiek.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk terecht in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet besloten heeft dat er aan verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) moest worden betekend.

Verweerder laat gelden dat art. 74/11 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.” (eigen vetschrift)

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt er in art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk aangehaald in welke omstandigheden een inreisverbod kan worden opgelegd.

In casu blijkt uit de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing dat er aan verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Zie ter zake de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing:

“De beslissing tot verwijdering van 30.10.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

(...)

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

(...)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevel om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem ter kennis werd gegeven op 24.10.2019. Deze beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Bijgevolg werd geheel terecht, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een beslissing houdende inreisverbod aan de verzoekende partij betekend.

Verweerder benadrukt dienaangaande nog dat er in hoofde van de gemachtigde van Minister, in onderhavig geval inderdaad allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied

niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Door de gemachtigde van de Minister werd aldus geheel terecht besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verzoekende partij haalt aan dat art. 74/11 niet de verplichting inhoudt om in alle gevallen de maximumduur van drie jaar op te leggen. Zij stelt dat er uit de motivering van de bestreden beslissing niet zou kunnen worden afgeleid dat er met haar persoonlijke situatie rekening zou zijn gehouden noch waarom haar precies een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd.

De kritiek van verzoekende partij mist grondslag.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van twee jaar voor het inreisverbod:

- betrokkene aanvragen tot gezinshereniging in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap werden geweigerd;
- betrokkene kan namelijk de voorgehouden affectieve partnerrelatie en het aangehaalde duurzame karakter ervan onvoldoende bewijzen;
- het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie zoals bepaald in art. 8 EVRM te scheppen;
- een schending van art. 8 EVRM kan niet worden aangenomen;
- het feit dat zijn broer legaal in België verblijft, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf;

- betrokkene toont niet aan dat hij afhankelijk zou zijn van zijn broer;
- een repatriëring naar Suriname vormt geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van verzoeker;
- een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit t.a.v. het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in art. 8 EVRM;
- betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben;
- betrokkene heeft geen enkel wettelijk motief om in België te verblijven;
- het belang van de immigratiecontrole;
- de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven;
- ...

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Minister afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Minister bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dit blijkt ook afdoende uit de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Minister in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Minister afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, terecht heeft besloten tot een termijn van twee jaar voor het inreisverbod.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In haar verzoekschrift betwist verzoekende partij trouwens uitsluitend de hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. De kritiek van verzoekende partij kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden aangezien er bij het bepalen van de termijn van drie jaar ook rekening werd gehouden met tal van andere elementen (supra) die niet betwist worden door verzoekende partij.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Ten overvloede merkt verweerder op dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen. Verzoekende partij geeft zeer duidelijk aan niet bereid te zijn om het grondgebied te verlaten hoewel haar derde verblijfsaanvraag werd afgewezen. Het is in die omstandigheden dan ook niet kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat verzoekende partij hardnekkig illegaal op het grondgebied wenst te verblijven.

In een tweede onderdeel haalt verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aan.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Het is dan ook ten overvloede dat verweerder ingaat op de vermeende schending van artikel 8 EVRM.

Wanneer de verzoekende partij zich beroept op art. 8 EVRM, dient zij vooreerst een beschermenswaardige relatie aan te tonen.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoeker verwijst hiervoor naar de relatie met zijn partner.

Evenwel wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven door de gemachtigde van de Minister dat niet vastgesteld kon worden dat verzoeker en de referentiepersoon een duurzame relatie hebben.

Bovendien werd een onderzoek naar schijnrelatie opgestart wanneer verzoeker en de referentiepersoon een verklaring wettelijke samenwoning wensten af te leggen voor stad Antwerpen. Niettemin besloten verzoeker en de referentiepersoon de wettelijke samenwoning stop te zetten, wat een tegenindicatie is dat betrokkenen effectief een relatie zouden hebben.

Derhalve toont verzoekende partij geen beschermenswaardige relatie aan.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Inderdaad diende er in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM te gebeuren. De bestreden beslissing betreft immers geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij gaat hier zelfs niet op in.

Verzoeker toont niet aan dat het niet mogelijk is om zijn beweerde gezinsleven verder te zetten vanuit Suriname.

Verzoeker toont niet aan dat hij- gedurende de periode van (tijdelijke) scheiding – niet in staat zou zijn om een nauw contact te onderhouden met zijn beweerde partner via periodieke bezoeken of via moderne communicatiemiddelen.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

Verzoekende partij betwist ook niet dat hij zijn gezinsleven opbouwde in precair verblijf.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van zijn vrouw en kind gescheiden wordt, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven is in het Belgisch recht omgezet door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan opwerpen (Cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Verzoeker voert aan dat overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval en dat dit in deze zaak niet gebeurde. Verzoeker merkt op dat hem een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd omdat hij op illegale wijze in België verblijft, hij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en werd gewezen op de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op het belang van immigratiecontrole en vervolgens wordt een termijn van drie jaar proportioneel geacht. Verzoeker brengt hier tegenin dat nergens wordt vermeld of rekening werd gehouden met het gegeven dat hij sinds eind 2017 op legale wijze in het kader van de gezinshereningsprocedures hier verbleef en amper enkele maanden illegaal in België heeft verbleven. Verzoeker acht het disproportioneel om hem een inreisverbod van drie jaar op te leggen terwijl hij slechts enkele maanden op illegale wijze in België heeft verbleven en hij er alles aan heeft gedaan om zijn verblijf in orde te krijgen om zo bij zijn vaste partner te kunnen verblijven.

In deze zaak wordt verzoeker een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd. In de bestreden beslissing wordt de termijn van drie jaar als volgt gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende reeds drie maal een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 21 in kader van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met K. E. C. (...) °(...).1980, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 22.12.2017, werd op 19.06.2018 geweigerd, omdat betrokkene niet kan aantonen dat hij effectief een duurzame relatie onderhoudt met mevr K. (...). Deze weigering (bijlage 20) werd op 22.06.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 19.09.2019 diende betrokkene een nieuwe aanvraag in, opnieuw in functie van Mevr. K. (...). Deze aanvraag werd op 18.03.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 19.03.2019 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24.04.2019 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van Mevr K. (...). Deze aanvraag werd op 10.10.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.10.2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing, ingediend op 4.11.2019, heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Suriname wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met K. E. C. (...) °(...).1980, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende reeds drie maal een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn feitelijk aangehaald partnerschap met Mevr. K. (...), maar alle aanvragen werden geweigerd. Betrokkene kan namelijk niet aantonen dat hij werkelijk een affectieve relatie onderhoudt met Mevr K. (...). Het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als Mevr K. (...), kan niet beschouwd worden als afdoende bewijs van een effectieve parterrelatie met een duurzaam karakter. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Betrokkene diende op 9.05.2019 een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te Antwerpen met Mevr. K. (...). Op 19.06.2019 verklaarden betrokkene en Mevr K. (...) echter de aanvraag wettelijke samenwoning stop te willen zetten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkenes partner een kind heeft met een andere man, S. K. (...), waarvoor momenteel een aanvraag tot erkenning lopende is bij de Stad Antwerpen. Betrokkene is niet de vader van dit kind.

Betrokkene verklaart dat zijn broer V. W. (...) in België is. Betrokkenes broer verblijft legaal in België. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broer kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn ouders nog in Suriname wonen. In die zin vormt een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Hij werd door de stad Antwerpen nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in

de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoeker doorlopen verblijfsprocedures. Zo somt de gemachtigde op dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende op 22 december 2017, op 19 september 2019 (bedoeld wordt: 19 september 2018) en op 24 april 2019 en deze aanvragen respectievelijk op 19 juni 2018, 18 maart 2019 en op 10 oktober 2019 werden geweigerd en dat daarbij telkens aan verzoeker het bevel werd gegeven om het grondgebied binnen een termijn van dertig dagen te verlaten. Tevens hield de gemachtigde er rekening mee dat verzoeker een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 10 oktober 2019 had ingediend. De gemachtigde wijst er in dit verband op dat dit beroep geen schorsende werking kent en dat de omstandigheid dat de terugleiding naar Suriname wordt uitgevoerd, verzoeker niet belet om zijn verdediging in de procedures voor de Raad te laten waarnemen door een advocaat, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Voorts betwist verzoeker niet dat de beslissing van 10 oktober 2019 hem op 24 oktober 2019 werd betekend. Deze beslissing hield een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen in. Verzoeker betwist niet dat hij het grondgebied niet heeft verlaten en dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op illegale wijze op het Schengengrondgebied verbleef.

Waar verzoeker meent dat hij op het ogenblik van het indienen van zijn aanvragen gezinshereniging wel wettig op het grondgebied verbleef kan hij niet worden gevolgd. Ingevolge deze aanvragen werd verzoeker in het bezit gesteld van bijlagen 19ter en attesten van immatriculatie. Een attest van immatriculatie is geen verblijfstitel. Het is een titel die wordt afgeleverd om een voorlopig en tijdelijk verblijf in België toe te laten en die wordt afgegeven in afwachting van een definitieve beslissing over het verblijf.

Verzoeker voert nog aan dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde. Thans wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat verzoeker *“geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem ter kennis gegeven werden op 24.10.2019”*, hierbij wordt ook uiteengezet dat verzoeker *“hardnekkig (weigert) aan de terugkeerverplichting te voldoen”* en hij *“door de stad Antwerpen (werd) geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek”*. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Indien verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde, dan kon de gemachtigde van de bevoegde minister hem een inreisverbod van meer dan vijf jaar opleggen in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Dit is in deze zaak niet het geval.

Verder rust op de verwerende partij niet de verplichting om afzonderlijk te motiveren waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen worden bereikt met een inreisverbod van kortere duur.

Verzoeker maakt geen gewag van specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval waarmee de gemachtigde van de bevoegde minister geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele *de facto* partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

In de bestreden beslissing wordt over de relatie met mevrouw K. als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart een relatie te hebben met K. E. C. (...) °(...).1980, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende reeds drie maal een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn feitelijk aangehaald partnerschap met Mevr. K. (...), maar alle aanvragen werden geweigerd. Betrokkene kan namelijk niet aantonen dat hij werkelijk een affectieve relatie onderhoudt met Mevr K. (...). Het gegeven

dat betrokkene op hetzelfde adres woont als Mevr K. (...), kan niet beschouwd worden als afdoende bewijs van een effectieve parterrelatie met een duurzaam karakter. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Betrokkene diende op 9.05.2019 een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te Antwerpen met Mevr. K. (...). Op 19.06.2019 verklaarden betrokkene en Mevr K. (...) echter de aanvraag wettelijke samenwoning stop te willen zetten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene partner een kind heeft met een andere man, S. K. (...), waarvoor momenteel een aanvraag tot erkenning lopende is bij de Stad Antwerpen. Betrokkene is niet de vader van dit kind.”

Verzoeker licht toe dat de reden voor de stopzetting van de procedure tot wettelijke samenwoning erin gelegen was dat hij op 5 juni 2019 een bericht had gekregen dat zijn feitelijke relatie met mevrouw K. werd erkend en hij in het bezit zou worden gesteld van een F-kaart. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail van de stad Antwerpen van 5 juni 2019 waarin het volgende wordt uiteengezet:

“Geachte heer

Wij ontvingen uw e-mail met bijlagen in goede orde.

Wij hebben de overgemaakte stukken toegevoegd aan het dossier.

U hebt alle nodige stukken overgemaakt die nodig waren in het kader van uw procedure. Bij deze nodigen wij u dan ook uit op 24/10/2019 om 14 uur, om in het bezit gesteld te worden van een Bijlage 15/F-kaart. U kan eveneens een elektronische vreemdelingenkaart aanvragen. U dient hiervoor persoonlijk aanwezig te zijn.

(...)”

Wat er ook van zij, uit de bestreden beslissing blijkt dat de conclusie van de gemachtigde van de bevoegde minister dat er van een schending van artikel 8 van het EVRM geen sprake is niet enkel en alleen maar volgt uit de stopzetting van de procedure tot wettelijke samenwoning, maar ook uit verschillende andere gegevens.

Vooreerst wijst de gemachtigde op het gegeven dat verzoeker tot driemaal toe een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn feitelijke partner, mevrouw K. en deze aanvragen telkens werden geweigerd omdat *“(b)etrokkene (...) niet (kan) aantonen dat hij werkelijk een affectieve relatie onderhoudt met Mevr K.”* Dit vindt steun in de gegevens van het administratief dossier. Daarenboven diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 10 oktober 2019 waarbij zijn derde aanvraag gezinshereniging werd geweigerd. Bij arrest nr. 231 915 van 29 januari 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Daarnaast wijst de gemachtigde erop dat het *“gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als Mevr K. (...), (...) niet (kan) beschouwd worden als afdoende bewijs van een effectieve parterrelatie met een duurzaam karakter. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen.”* Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde minister op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat het *“gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als Mevr K. (...), (...) niet (kan) beschouwd worden als afdoende bewijs van een effectieve parterrelatie met een duurzaam karakter.”* Dit geldt des te meer nu verzoeker driemaal een aanvraag gezinshereniging in functie van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet indiende en deze aanvragen telkens werden geweigerd en waarbij de Raad ook het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de laatste beslissing verwierp.

Verzoeker hamert erop dat hij ook na de beëindiging van de procedure tot wettelijke samenwoning is blijven samenwonen met mevrouw K. Hoger werd er al op gewezen dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om het louter op hetzelfde adres wonen niet te aanvaarden als afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter. Daarnaast brengt de Raad in dit verband de chronologie van deze zaak in herinnering, met name op 24 april 2019 diende verzoeker zijn derde aanvraag gezinshereniging in functie van zijn feitelijk partnerschap in. Verzoeker en mevrouw K. deelden vervolgens op 19 juni 2019 aan de stad Antwerpen mee dat zij de procedure tot wettelijke samenwoning wensten stop te zetten. Verzoeker bleef gedomicilieerd op het adres van mevrouw K. Op 10 oktober 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij het nemen van deze beslissing bracht de gemachtigde wel degelijk in rekening dat verzoeker ook nadat hij de procedure tot wettelijke samenwoning had stopgezet is blijven samenwonen met mevrouw K. Bij arrest nr. 231 915 van 29 januari 2020 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 10 oktober 2019.

Verzoeker laat verder het motief van de bestreden beslissing dat *“uit het administratief dossier (blijkt) dat betrokkene partner een kind heeft met een andere man, S. K. (...), waarvoor momenteel een aanvraag tot erkenning lopende is bij de Stad Antwerpen”* en hij *“niet de vader (is) van dit kind”* volledig onbesproken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het desbetreffende kind werd geboren op 19 januari 2019, terwijl verzoeker op 22 december 2017, op 19 september 2018 en op 24 april 2019 een aanvraag gezinshereniging met mevrouw K. op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet indiende. Verzoeker licht deze situatie niet verder toe.

In het kader van het geheel van bovenstaande gegevens acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde concludeert dat *“(e)en schending van artikel 8 EVRM (...) dan ook niet (kan) worden aangenomen”*.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden komt de gemachtigde niet tot deze conclusie alleen maar omdat de procedure tot wettelijke samenwoning werd stopgezet. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn verzoekschrift blijft volhouden dat hij wel degelijk een koppel vormt met mevrouw K. doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker toont dit immers niet of minstens onvoldoende aan. Ook in het kader van zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen verdere elementen bij om zijn relatie met mevrouw K. te staven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze over zijn relatie met mevrouw K. door de gemachtigde wordt vastgesteld dat *“(e)en schending van artikel 8 EVRM (...) dan ook niet (kan) worden aangenomen”*.

Verder wordt in de bestreden beslissing over het familieleven van verzoeker nog als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat zijn broer V. W. (...) in België is. Betrokkene broer verblijft legaal in België. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene broer kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn ouders nog in Suriname wonen. In die zin vormt een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM.”

Deze motieven worden door verzoeker onbesproken gelaten en houden dan ook stand.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.7. Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET